

Oslo Politidistrikt/
Spesialenheten for politisaker

28. januar 2025

Politianmeldelse av Førstestatsadvokat Runar Torgersen

Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk (AROD) politianmelder Førstestatsadvokat Runar Torgersen for misbruk av offentlig myndighet og motarbeidelse av rettsvesenet i forbindelse med Riksadvokatens vedtak av [25. januar 2025](#).

Torgersen avviser i vedtaket en klage på henlagt politianmeldelse av politiadvokat Christine Lundstein. Til tross for det er straff på tilbakeviste premisser et faktum og 200 års rettstradisjon er ugyldiggjort etter at påtalemyndigheten gjentatte ganger har motsatt seg lovgivers intensjon ved innføringen av Grunnlovens § 89. I 16 år har nedprioritering av rettighetsjuss resultert i manglende rettighetsbeskyttelse, og Lundstein og Torgersen er avslørt som en alvorlig trussel mot rettsstaten.

Rettsstatsgarantier ugyldiggjort

I over 40 år har historikere, kriminologer, og retts sosiologer påvist sydebukkmekanismen som drivende for ruspolitikken. Det følger at jurister har et ansvar som ikke er ivaretatt og Johs Andenæs forsøkte i 1994 å sikre fagfeltets integritet. Som han gjorde klart i en artikkel i Lov og Rett, hadde forbudet feilet i å nå målet om et narkotikafritt samfunn. I stedet var omkostningene enorme, og Andenæs etterlyste prinsipiell debatt. Riksadvokat Rieber-Mohn responderte med å motsette seg realitetsanalyse. Han insisterte på at ruspolitikken skulle holdes i straffesporet uavhengig av resultat, og systemtro jurister støttet opp ettersom ingen ville ta ansvar for et mørkt kapittel for strafferetten.

Slik gikk det til at justisminister etter justisminister ble skjermet for Ansvarlighetslovens rekkevidde, mens vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse fortsatte. Straffelovkommisjonen dokumenterte i 2002 at kriminalisering ikke kunne forsvares. Rusreformutvalget bekreftet at offentlig panikk lå til grunn for lovutformingene, men justisdepartementet evnet ikke å få ruspolitikken vekk fra et konstitusjonelt sidespor. Det narkotikafrie idealet hadde gitt grobunn til budsjetter og maktmidler som etablerte jurister ikke ville miste, og straff fortsatte selv om grunnlaget ble stadig tynnere. På dette viset har tiden gått og jussen har blitt et stadig mer beklagelig vitnemål om hva det koster å forsvare keisere uten klær. Så lenge mindre

inngripende tiltak utelukkes, kan verken politi eller borgere være trygge på at Politiloven følges, og påtalemyndigheten har et selvstendig ansvar for rettssikkerheten.

Dette er elementært. Straff på tilbakeviste premisser er identisk med vilkårlig forfølgelse, og flere hundretusen straffereaksjoner er omstridt etter at prøvelsesretten i 2008 for første gang ble gjort gjeldende. I 16 år har kravet om et effektivt rettsmiddel vært ugyldiggjort av jurister som setter lojalitet til system foran hensyn til grunnlov, og både Lundstein og Torgersen har vært sentrale aktører som har bidratt til nedprioritering av rettighetsjuss.

Rolleforståelsesutvalget påpekte dette som et problem. I den grad rettighetsjuss ikke er forsvarlig vektlagt vil ruspolitikken være uforenelig med menneskerettighetene, og sivil ulydighet er tatt i bruk for (1) å fremme rettssikkerhet og (2) å eksponere utfordringer for rettsstaten. Både brevpost med cannabis og cannabiskafe var motivert av behovet for å verne om prinsipper som må veie tungt om en liberal rettsstat skal bestå, men verken Lundstein eller Torgersen har tatt ansvaret som påligger påtalemyndigheten.

I stedet fortsetter et regime med ansvarsfraskrivelser på rettsstatens bekostning. Problemet med fasadebegrunnelser og manglende rettssikkerhet består fordi Lundstein og Torgersen har skult et problem for rettsstaten heller enn å ta oppgjør med vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse, og Torgersen utmerker seg hovedperson i et maktspill med ødeleggende ringvirkninger for rettsstaten. Når spørsmål om rettigheter og rettssikkerhet skal avgjøres, dukker Torgersen opp for å legge ballen død, og i 16 år har Grunnlovens krav blitt ugyldiggjort.

Misbruk av offentlig myndighet og motarbeidelse av rettsvesenet

Det hele begynte i 2008 da prøvelsesretten ble gjort gjeldende i Sør-Østerdal tingrett. Grunnlovens 89 gir domstolene plikt til å kontrollere den politiske prosessen, og etiske retningslinjer er klare på at påtalemyndigheten skal fremme prinsipielle spørsmål for domstolene. Til tross for dette, motsatte påtalemyndigheten seg avklaring, og Torgersen forfattet i 2009 et brev på vegne av Riksadvokat Busch som avviste prøvelsesrett på rusfeltet. Torgersen førte deretter saken for Høyesterett i 2010, da landets øverste domstol på hans oppfordring avviste problemstillingen. Deretter [dekket](#) Torgersen over manglende rettssikkerhet i 2018, når han som leder for Rusreformutvalget sørget for at mandatet om å belyse forholdet til menneskerettighetene ble tolket så snevert at ingen rettighetssikring var mulig. Takket være hans ledelse fikk en blindsones bestå, og siden har Torgersen trukket i trådene når AROD forsøkte å få ruspolitikken vekk fra et konstitusjonelt sidespor.

Det var Torgersen som på vegne av Riksadvokaten i 2023 oppnevnte Innlandet Politidistrikt til å ta seg av ARODs sivile ulydighet etter at Oslo Statsadvokater ble vurdert inhabile. Dette var samme distrikt som i 2008 satte norsk rettshistorie 200 år tilbake ved å avvise prøvelsesrett, og det ble raskt klart at Politiadvokat Christine Lundstein fulgte i samme spor. Som aktor i

saken skjulte hun 16 års rettsløshet ved å behandle cannabiskafeen på Bislett som vanlig profittmotivert kriminalitet. Slik sviktet Lundstein påtalemyndighetens viktige rolle som garantist for rettsikkerheten, og hun unnlot også å ta med cannabisklubben Folkehelseforbundet i tiltalen fordi det ville synliggjøre et problem for rettsstaten.

Det var uansett klart at påtalemyndigheten sviktet ansvar for både straffelov og Grunnlov. Prøvelsesretten er et kjernepunkt i rettsstaten og Lundstein ble den [16. november 2024](#) anmeldt til Spesialenheten for politisaker for misbruk av offentlig myndighet og motarbeidelse av rettsvesenet. Etter at Spesialenheten henla saken, var det opp til Riksadvokaten å rydde opp, men Torgersen sørget for at saken ble henlagt for godt.

Torgersen utmerker seg med det som en sentral agent for politistaten. Takket være hans innflytelse fortsetter ruspolitikken på et konstitusjonelt sidespor, men problemet med bukken og havresekken er klart. Torgersen kan takke landets journalister for et pressekorps som dekker over vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse, men historiens dom er gitt. En [sannhets- og forsoningskommisjon](#) er klar for å bøte på den skade som Torgersen og Co har gjort, og det er avgjørende at politi- og påtalemyndighet tar ansvar for etiske utfordringer i straffesakskjeden, slik at ikke et varig og systematisk angrep videreføres mot sivilbefolkningen.

Dette er igjen elementært. Sivil ulydighet har eksponert skaden som følger nedprioritering av rettighetsjuss. Fasadebegrunnelser skjuler et problem med vilkårlig forfølgelse fordi grunnloven er satt ut av spill, og ettersom ukultur sørger for at ikke forskning og rettsstatsprinsipper kommer til sin rett, må de som viderefører jakt på syndebukker ta ansvar for sitt virke. Politiloven og etiske retningslinjer er klare på plikten til å sikre kjerneverdier, og Spesialenheten og Riksadvokaten som institusjoner er avhengige av individer som evner å bygge integritet i tider med panikk.

Det er klart at Torgersen har sviktet dette ansvaret. I 16 år har han misbrukt sin posisjon til å beskytte ruspolitikken fra rettighetsanalyse, og anmeldelsen må sees i sammenheng med tidligere korrespondanse. Siden 2008 har etatens ansvar for å hjelpe samfunnet ut av et totalitært grep vært klart og det er ingen løsning å henlegge saken. For hvert år som går blir problemet med vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse mer åpenbart, og ettersom stadig flere land regulerer cannabis for å beskytte folkehelse må Norge ta et oppgjør med slik ukultur som Torgersen representerer. Statsministerens kontor er [informert](#), og har ansvar for å foreta nærmere undersøkelser, men uavhengig av utfall plikter politiet å beskytte befolkningen mot jurister som Torgersen. Norge har et økende problem med rettsløshet fordi jurister som han sviker prinsippene som rettssystemet bygger på, og politiet må ta grep eller bli husket av ettertiden for sitt svik.

Dette er uunngåelig. Det er en gammel sannhet i jussen at det i tider med tyranni bare finnes tre valg: Forræderi, medløperi, og grunnlovsforsvar. I en tid som vår, hvor offentlig panikk

sørger for en blindsoner som muliggjør vilkårlig forfølgelse, er de som svikter ansvaret for rettsstatsbygging enten medløpere eller forrædere, og AROD vil eksponere et problem for rettsstaten til vi finner jurister som vet å verne om Norges grunnlovsarv. Ingenting truer rettssikkerheten mer enn et statsapparat som nekter å etterforske anklager om menneskerettighetsbrudd, og motstand mot videre undersøkelser vil bli lagt frem for ICC som dokumentasjon på at norske myndigheter har sviktet folkerettslige forpliktelser.

Vi håper derfor at anmeldelsen vil rette opp i den skade som nedprioritering av rettighetsjuss har påført nasjonen. Samtlige forsøk på å beskytte ukultur vil bli behandlet som landssvik, og enhver etterforsker og påtalejurist som svikter sitt samfunnsoppdrag vil bli angitt som redskap for tyranniet. Kun seriekoblede ansvarsfraskrivelser holder Norge i et utdatert paradigme, og det skal koste dyrt å utsette rettighetssikring.

Med hilsen

A handwritten signature in black ink that reads 'Roar Mikalsen'. The signature is written in a cursive, flowing style.

Roar Mikalsen

Leder for Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk